

PRESUDA OPĆEG SUDA (četvrto vijeće)

14. prosinca 2000.(*)

„Pravo Zajednice – Načelo djelotvornosti prava Zajednice – Načelo dobrog financijskog upravljanja – Prijeboj Komisijina potraživanja i iznosa koji se duguju na ime doprinosâ Zajednice”

U predmetu T-105/99,

Vijeće europskih općina i regija (CCRE), sa sjedištem u Parizu, koje zastupaju odvjetnici F. Herbert i F. Renard, članovi odvjetničke komore u Bruxellesu, s izabranom adresom za dostavu u Luxembourg u odvjetničkom uredu K. Manhaevea, 56-58, rue Charles Martel,

tužitelj,

protiv

Komisije Europskih zajednica, koju zastupaju P. Oliver, pravni savjetnik, i K. Simonsson, član pravne službe, te W. Neirinck, državna službenica upućena u Komisiju, u svojstvu agenata, s izabranom adresom za dostavu u Luxembourg kod C. Gómeza de la Cruza, člana pravne službe, Centre Wagner, Kirchberg,

tuženika,

povodom zahtjeva za poništenje Komisijine odluke sadržane u dopisu od 15. veljače 1999. kojom se prebijaju uzajamna potraživanja,

PRVOSTUPANJSKI SUD

EUROPSKIH ZAJEDNICA (četvrto vijeće),

u sastavu: V. Tiili, predsjednica, R. M. Moura Ramos i P. Mengozzi, suci,

tajnik: G. Herzig, administrator,

uzimajući u obzir pisani postupak i nakon usmenog postupka održanog 11. svibnja 2000.,

donosi sljedeću

Presudu

Činjenice iz kojih proizlazi spor

- 1 Vijeće europskih općina i regija (CCRE), udruženje osnovano u skladu s francuskim pravom koje okuplja nacionalna udruženja lokalnih i regionalnih vlasti Europe, udruženje Agence pour les réseaux transméditerranéens (ARTM) i udruženje osnovano u skladu s francuskim pravom Cités unies développement (CUD) sklopili su 11. veljače 1994. i 25. travnja 1995. tri ugovora o tehničkoj pomoći s Komisijom.
- 2 Ti su se ugovori odnosili na dva programa regionalne suradnje usvojena na temelju Uredbe Vijeća (EEZ) br. 1763/92 od 29. lipnja 1992. o financijskoj suradnji u odnosu na sve sredozemne države nečlanice (SL 1992., L 181, str. 5.) pod nazivom MED-URBS i MED-URBS MIGRATION (u daljnjem tekstu: ugovori MED-URBS). U skladu s člankom 8. navedenih ugovora, na njih se primjenjuje belgijsko pravo, uzimajući u obzir da se njima predviđa i odredba o dodjeli nadležnosti u korist građanskih sudova u Bruxellesu u slučaju nemogućnosti sporazumnog rješavanja spora među ugovornim stranama.
- 3 Nakon što je provjerila CCRE-ovu računovodstvenu dokumentaciju, Komisija je zaključila da je od njega potrebno naplatiti iznos od 195 991 ekija na temelju ugovora MED-URBS. Stoga je 30. siječnja 1997. izdala obavijest o terećenju br. 97002489N za taj iznos te od CCRE-a zatražila povrat u dopisu od 7. veljače 1997.
- 4 Komisija se u tom dopisu, koji je tužitelj primio tek 23. veljače 1997., pozvala općenito na nepoštovanje ugovornih odredbi kako bi opravdala zahtjev za povrat.
- 5 Na CCRE-ov zahtjev Komisija je u dopisu od 25. srpnja 1997. pojasnila da se ugovorni proračuni nisu poštovali, s obzirom na to da su nastali rashodi prekoračili proračunska ograničenja bez prethodnog pisanog odobrenja Komisije.
- 6 Tužitelj je osporavao osnovanost stajališta koje je Komisija zauzela u različitim dopisima kao i tijekom nekoliko razgovora te je odbio platiti potraživani iznos.
- 7 Komisija je u preporučenom pismu od 19. studenoga 1998. od CCRE-a zatražila da plati predmetni iznos u roku od 15 dana od primitka tog pisma.
- 8 U dopisu od 3. prosinca 1998. Komisija je opomenula CCRE da izvrši povrat iznosa od 195 991 ekija te je istaknula mogućnost naplate tog iznosa „njegovim prijebojom s iznosima [koji se duguju CCRE-u] na ime bilo kojeg doprinosa Zajednice ili pak bilo kojim pravnim putem, po glavnici i kamati”.
- 9 CCRE je na taj dopis odgovorio dopisom od 18. prosinca 1998., u kojem je osporavao stvarno postojanje svojeg navodnog duga te se protivio prijeboju.
- 10 U dopisu od 15. veljače 1999. Komisija je obavijestila CCRE da „predmetno potraživanje [ispunjava] kriterije stvarnosti, fiksnog iznosa i dospjelosti, zbog čega je moguće izvršiti prijeboj”. Usto je obavijestila tužitelja o svojoj odluci (u daljnjem tekstu: sporna odluka ili pobijana odluka) da „naplati iznos od 195 991,00 eura njegovim prebijanjem s iznosima [...] koji se duguju na ime doprinosa Zajednice” povezanih s određenim aktivnostima (u daljnjem tekstu: sporne aktivnosti). Također je dodala: „[S]matra se da je CCRE primio plaćanja [...] zajedno s obvezama koje iz

njih proizlaze, neovisno o tome je li plaćanje u obliku predujma, pologa ili konačne isplate”.

- 11 Kako bi osporio osnovanost navodnog Komisijina potraživanja u okviru navedenih ugovora te kako bi time dokazao da nisu ispunjeni svi uvjeti predviđeni belgijskim pravom za prestanak ugovornih obveza prijebom, CCRE je pokrenuo postupak pred Tribunalom de première instance de Bruxelles (Prvostupanjski sud u Bruxellesu, Belgija) u skladu s odredbom o dodjeli nadležnosti sadržanom u ugovorima MED-URBS.

Postupak i zahtjevi stranaka

- 12 Tužbom podnesenom tajništvu Općeg suda 28. travnja 1999. tužitelj je pokrenuo ovaj postupak.
- 13 Na temelju izvještaja suca izvjestitelja Opći sud (četvrto vijeće) odlučio je otvoriti usmeni dio postupka.
- 14 Izlaganja stranaka i njihovi odgovori na pitanja koja je postavio Opći sud saslušani su na raspravi održanoj 11. svibnja 2000.
- 15 Tužitelj od Općeg suda zahtijeva da:
- poništi Komisijinu odluku sadržanu u obavijesti o terećenju br. 97002489N od 15. veljače 1999. da mu ne isplati sljedeće iznose (u daljnjem tekstu: sporni iznosi):
 - 39 447,39 eura na ime „Regionalnih seminara u zonama prihvatljivima za 2. cilj (DG XVI)”;
 - 50 000,00 eura na ime „Programa bespovratnih sredstava za 1998. (Glavno tajništvo)”;
 - 82 800,00 eura na ime „Izjave B4-3040/98/208/jnb/d3 (DG XI)”;
 - 23 743,61 euro na ime „Ugovora SOC 98 101185 05D05 (DG V)” (od ukupno 31 405,08 eura);
 - Komisiji naloži snošenje troškova.
- 16 Komisija od Općeg suda zahtijeva da:
- odbaci tužbu kao nedopuštenu i, podredno, odbije tužbu kao neosnovanu;
 - tužitelju naloži snošenje troškova.

Dopuštenost

Argumenti stranaka

- 17 Komisija osporava dopuštenost tužbe, pri čemu tvrdi da je prema tekstu zahtjeva, tužba podnesena protiv „odluke Komisije [...] sadržane u obavijesti o terećenju br. 97002489N od 15. veljače 1999.“, iako obavijest zapravo datira od 30. siječnja 1997. Tužitelj je tako počinio očitu pogrešku i podnio tužbu nakon isteka roka predviđenog u članku 173. petom stavku Ugovora o EZ-u (koji je postao članak 230. UEZ-a).
- 18 Komisija naglašava da je u odgovoru na repliku tužitelj izmijenio svoj zahtjev, jer se pozvao na „odluku Komisije Europskih zajednica, sadržanu u dopisu od 15. veljače 1999. o obavijesti o terećenju br. 97002489N“.
- 19 Komisija navodi da ona ne bi nikad osporavala dopuštenost tužbe da je tužba bila na taj način formulirana u zahtjevu kojim se pokreće postupak. Osporava tužiteljevog mogućnost da izmijeni prvotnu formulaciju svojeg zahtjeva u fazi replike.
- 20 Tužitelj napominje da je predmet njegove tužbe poništenje Komisijine odluke o upotrebi obavijesti o terećenju br. 97002489N kao načina plaćanja doprinosâ Zajednice koji mu se duguju, i to prijebomem.
- 21 Ta je odluka sadržana u dopisu od 15. veljače 1999., koji je tužitelj primio 23. veljače 1999. Ona ima pravne učinke koji nedvojbeno utječu na interese tužitelja kao vjerovnika kojem se duguju doprinosi Zajednice te stoga predstavlja akt kojim se nanosi šteta.
- 22 Budući da je tužba podnesena tajništvu Općeg suda 28. travnja 1999., poštovao se rok propisan člankom 173. petim stavkom Ugovora. Tužba je stoga dopuštena.

Ocjena Općeg suda

- 23 Valja utvrditi da iz zahtjeva jasno proizlazi da se tužba odnosi na Komisijinu odluku o prijebomu sadržanu u dopisu od 15. veljače 1999. Stoga navedenu tužbu treba proglasiti dopuštenom jer je podnesena u roku predviđenom u članku 173. petom stavku Ugovora.

Meritum

- 24 U prilog svojoj tužbi tužitelj se poziva na četiri tužbena razloga koji se temelje na nepostojanju pravne osnove sporne odluke, povredi načela pravne sigurnosti, povredi načela legitimnih očekivanja i povredi obveze obrazlaganja predviđene u članku 190. Ugovora o EZ-u (koji je postao članak 253. UEZ-a). U predmetnim okolnostima valja dati prednost ispitivanju prvog tužbenog razloga.

Argumenti stranaka

- 25 Tužitelj tvrdi da je pravni okvir kojim su uređena odgovarajuća prava i obveze Komisije i korisnika doprinosâ Zajednice definiran odredbama ugovora ili predmetnih dokumenata o dodjeli kao i, ovisno o slučaju, općim uvjetima koji su im priloženi.
- 26 U ovom slučaju, nijedna odredba sadržana u tim tekstovima ne predviđa mogućnost da Komisija izvrši prijebom dugova koje ima na ime tih doprinosâ Zajednice i njezinih navodnih potraživanja prema CCRE-u u okviru jednog drugog pravnog odnosa.

- 27 Tužitelj napominje da je, prvo, potraživanje samo navodno, a predmetni dugovi imaju različite osnove, pri čemu potraživanje proizlazi iz ugovorâ, dok dugovi odgovaraju regulatornim obvezama i, drugo, da potraživanje i dugovi podliježu dvama različitim pravnim sustavima, u ovom slučaju belgijskom pravu i pravu Zajednice. Osim toga, predmetni ugovori i doprinosi ovise o različitim Komisijinim službama.
- 28 Tužitelj napominje da u skladu s upravnim pravom određenih država članica, osobito francuskim i belgijskim upravnim pravom, uprava ne smije prebijati dugove s potraživanjima koji se odnose na različite službe i/ili koji podliježu različitom pravnom sustavu.
- 29 Usto, Komisija ne može izvršiti prijeboj i pritom tvrditi da je riječ o općem načelu Zajednice. Naime, svrha općih načela prava Zajednice, koja se mogu primijeniti u svim okolnostima, jest izbjeći uskraćivanje sudske zaštite (presuda Suda od 12. srpnja 1957., *Alegra i dr./Zajednička skupština EZUČ-a, 7/56 i 3/57 do 7/57, Zb., str. 81.*), pojasniti pojam koji nije definiran u pravu Zajednice a ističe se u okviru sudskog postupka, poduprijeti ono tumačenje nekog pravila prava Zajednice koje je najviše u skladu s duhom Ugovora ili ograničiti diskrecijsku ovlast institucija i država članica.
- 30 Prijeboj nema nijednu od navedenih svrha, nego, naprotiv, služi nezakonitom proširivanju ovlasti Komisije da odbije isplatu iznosa koje nedvojbeno duguje. Tužitelj smatra da je tuženik time izbjegao da nadzor, u pogledu potraživanja na koje se poziva, provedu sudovi države članice čiju su nadležnost stranke sporazumno utvrdile u ugovornim odredbama o dodjeli nadležnosti.
- 31 Iz sudske prakse jasno proizlazi da je prijeboj samo poseban „mehanizam” prestanka uzajamnih obveza koji se primjenjuje samo u određenim, precizno definiranim uvjetima.
- 32 Tužitelj naglašava da Sud samo u presudi od 19. svibnja 1998., *Jensen i Korn- og Foderstofkompagniet (C-132/95, Zb., str. I-2975.*, u daljnjem tekstu: presuda Jensen), govori o primjeni mehanizma prijeboja obveza koje proizlaze iz dva različita pravna poretka. U toj je presudi Sud naveo da kada postoje dva pravna poretka, od kojih se jednim ne propisuje nikakva relevantna odredba u pogledu prijeboja, u svakom slučaju valja primijeniti pravila predviđena drugim pravnim poretkom.
- 33 U skladu s tim načelom u ovom slučaju treba provjeriti jesu li ispunjeni uvjeti za primjenu prijeboja predviđeni belgijskim pravom, s obzirom na to da ugovori iz kojih proizlazi navodno Komisijino potraživanje podliježu tom pravu.
- 34 Na temelju belgijskog prava, ugovorne strane mogu izvršiti prijeboj uzajamnih obveza samo ako su predmetna potraživanja stvarna, utvrđena u fiksnom iznosu i dospjela. Nijedna od tri vrste prijeboja – prijeboj na temelju zakona, prijeboj na temelju sudskog naloga, prijeboj na temelju ugovora – nije primjenjiva automatski na zahtjev samo jedne od strana, neovisno o tome jesu li ispunjeni strogi uvjeti.
- 35 U ovom slučaju, navodno potraživanje na koje se Komisija poziva u okviru izvršenja ugovorâ MED-URBS nije stvarno jer ga osporava tužitelj koji je u tu svrhu pokrenuo postupak pred Tribunalom de première instance de Bruxelles (Prvostupanjski sud u Bruxellesu).

- 36 Jedini drugi pravni poredak koji je povezan s ovim slučajem jest francusko pravo, zbog mjesta CCRE-ova sjedišta. Međutim, u francuskom pravu predviđaju se isti uvjeti primjene u svrhu upotrebe mehanizma prijebaja kao u belgijskom pravu.
- 37 Slijedom toga, čak i pod pretpostavkom da se prijebaj može upotrijebiti u okviru prava Zajednice u svrhu prestanka dviju obveza koje proizlaze iz dvaju različitih pravnih poredaka, uvjeti nužni za njegovu primjenu ni u kojem slučaju nisu ispunjeni.
- 38 CCRE je na raspravi dodao da je kao odgovor na njegov dopis od 22. siječnja 1999., u kojem je obavijestio Komisiju o problemima uzrokovanim kašnjenjem isplate sredstava Zajednice za uspješnu provedbu spornih aktivnosti, ta institucija samo potvrdila primitak te obavijesti u dopisu od 3. veljače 1999.
- 39 Komisija tvrdi da je pravo na izvršavanje prijebaja opće načelo prava Zajednice koje se primjenjuje čak i ako ne postoji izričita odredba u tom smislu.
- 40 Razlika između „mehanizma” i „načela” isključivo je semantičke prirode. Naime, čak i ako se prijebaj smatra mehanizmom ili načinom plaćanja, pravo na izvršavanje prijebaja opće je načelo prava Zajednice.
- 41 Komisija se u prilog toj tezi poziva na tri presude Suda koje se odnose na pitanje prijebaja. Sud je u presudi od 1. ožujka 1983., DEKA/EEZ (250/78, Zb., str. 421., t. 13.) potvrdio da zakonodavstvo Zajednice može „između nadležnih tijela i gospodarskih subjekata dovesti do stvaranja uzajamnih pa čak i povezanih potraživanja koja ispunjavaju uvjete za prijebaj”. Pravo na izvršavanje prijebaja stoga postoji u pravu Zajednice, čak i ako izričita odredba u tom smislu ne postoji.
- 42 Komisija osporava tužiteljevo tumačenje prethodno navedene presude DEKA/EEZ, prema kojem se u toj presudi zapravo primjenjuje načelo nemogućnosti pozivanja na prijevarne radnje dužnikâ u postupku protiv njihovih vjerovnika. Tvrdi da prijevarno postupanje o kojem se tu radi nije bilo ustupanje duga nego pokušaj izbjegavanja prijebaja.
- 43 Poziva se i na presudu Suda od 15. listopada 1985., Continental Irish Meat (125/84., Zb., str. 3441.), u kojoj je također prihvaćen prijebaj koji je izvršila predmetna nacionalna uprava.
- 44 Naposljetku se poziva na odjeljak presude Jensen (t. 54.), prema kojem „pravu Zajednice nije protivno to da država članica izvrši prijebaj iznosa koji se duguje korisniku potpore na temelju akta Zajednice s dospjelim nenaplaćenim potraživanjima te države članice” te podsjeća na to da je u svojem mišljenju (Zb., str. I-2977., t. 39.) nezavisni odvjetnik N. Fennelly napomenuo sljedeće:
- „[O]vrha prije prijenosa novca, sa stajališta razine slobode koju zainteresirana osoba ima u pogledu svoje imovine, ne razlikuje se mnogo od ovrhe nakon plaćanja, ma u kojem obliku do nje dođe.”
- 45 Iz mišljenja nezavisnih odvjetnika F. Mancinija i N. Fennellyja u okviru prethodno navedenih presuda, DEKA/EEZ (Zb., str. 433.), Continental Irish Meat (Zb., str. 3442.) i Jensen također proizlazi da je prijebaj uobičajen način plaćanja, pri čemu

strana koja se protivi prijeboju uvijek na raspolaganju ima mogućnost njegova osporavanja pred nadležnim sudom.

- 46 Kad bi se vjerovniku čiji se dužnik protivi prijeboju samo tako jednostavno odbilo pravo na prijeboj, time bi mu se oduzela mogućnost brze i učinkovite naplate njegova potraživanja, što bi očito bilo protivno razumu i načelu ekonomičnosti postupka.
- 47 Kako bi se utvrdili uvjeti koje u okviru pravnog poretka Zajednice treba ispuniti za primjenu prijeboja, potrebno je razmotriti pravne poretke država članica. U tu svrhu valja postupiti „kritički i uzeti u obzir konkretne ciljeve Ugovora kao i posebnosti struktura Zajednice” (mišljenje nezavisnog odvjetnika K. Rømera u predmetu u kojem je donesena presuda Suda od 2. prosinca 1971., Zuckerfabrik Schoeppenstedt/Vijeće, 5/71, Zb., str. 975., 987.).
- 48 Na temelju komparativne pravne studije u pogledu prava šest država članica i prethodno navedene sudske prakse Komisija tvrdi da su sljedeći uvjeti potrebni kako bi se izvršio prijeboj: predmet obaju dugova mora biti novčani iznos ili određena količina međusobno zamjenjivih stvari iste vrste, te dugove također mora biti moguće utvrditi u fiksnom iznosu i oni moraju biti dospjeli. U ovom slučaju sva su tri uvjeta ispunjena, s obzirom na to da je predmet obaju dugova novac, da je za svaki od njih utvrđen fiksni iznos te da su ta dva iznosa dospjela jer ih stranke u trenutku prebijanja duguju.
- 49 Iako se u određenim nacionalnim pravnim sustavima isto zahtijeva nepostojanje ozbiljnog osporavanja duga, Komisija tvrdi da taj zahtjev nije u potpunosti u skladu s posebnostima prava Zajednice, jer se njime jednu stranu obvezuje da isplati drugoj ono što joj duguje, a zatim može pokrenuti postupak pred nadležnim sudom kako bi naplatila svoje potraživanje.
- 50 Komisija dodaje da je bespredmetna činjenica da se predmetni ugovori i doprinosi odnose na različite službe iste institucije jer te službe nisu samostalni subjekti, uzimajući u obzir da o svim aktima odlučuje i sve akte donosi Komisija, a ne glavne uprave.
- 51 Komisija smatra da pridavanje važnosti činjenici da dva predmetna potraživanja proizlaze iz dva različita pravna poretka smanjuje korisni učinak prijeboja.
- 52 Komisija ističe da se prijeboj može izvršiti i u odnosu na nju.
- 53 Komisija je na raspravi istaknula i da je u ovom predmetu jedino u njezinom pristupu uzet u obzir korisni učinak Ugovora o izvršenju proračuna Zajednice u skladu s načelom dobrog financijskog upravljanja.

Ocjena Općeg suda

- 54 Valja podsjetiti, prvo, na to da se ova tužba odnosi na poništenje Komisijine odluke, sadržane u dopisu od 15. veljače 1999., o prijeboju njezinih i tužiteljevih uzajamnih potraživanja i, drugo, da su za rješavanje sporova do kojih dođe u pogledu ugovora MED-URBS stranke ugovorile sudsku nadležnost građanskih sudova u Bruxellesu.

Dakle, Opći sud treba ispitati samo zakonitost prethodno navedene odluke u pogledu njezinih učinaka na nepostojanje stvarne isplate spornih iznosa tužitelju.

- 55 Nadalje, valja utvrditi da pravo Zajednice, u njegovu sadašnjem stanju, ne sadržava izričita pravila o pravu Komisije kao institucije koja je odgovorna za izvršenje proračuna Zajednice u skladu s člankom 205. UEZ-a (koji je postao članak 274. UEZ-a), na izvršavanje prijeboja u odnosu na subjekte kojima se duguju sredstva Zajednice, ali koji istodobno duguju sredstva koja potječu iz Zajednice.
- 56 Međutim, prijeboj koji uključuje sredstva Zajednice pravni je mehanizam čiju je primjenu Sud ocijenio usklađenom s pravom Zajednice u prethodno navedenim presudama DEKA/EEZ, Continental Irish Meat i Jensen.
- 57 Ta sudska praksa Suda ipak ne sadržava sve elemente koji su potrebni za odlučivanje o ovom predmetu.
- 58 Osim toga, valja istaknuti da je poželjno da se problemi izazvani prijebojem riješe na temelju općih odredbi koje je utvrdio zakonodavac, a ne na temelju pojedinačnih odluka koje sud Zajednice donese u okviru sporova o kojima odlučuje.
- 59 Budući da ne postoje izričita pravila u tom području ni pravila za utvrđivanje je li sporna odluka pravno osnovana, potrebno je uputiti na pravila prava Zajednice koja su primjenjiva na Komisijin postupak i na prethodno navedenu sudsku praksu. U tom kontekstu valja osobito uzeti u obzir načelo djelotvornosti prava Zajednice na koje se upućuje u navedenoj sudskoj praksi (Jensen, t. 54. i 67.) kao i načelo dobrog financijskog upravljanja.
- 60 Načelo djelotvornosti prava Zajednice podrazumijeva da sredstva Zajednice treba staviti na raspolaganje i upotrebljavati u skladu s njihovom namjenom.
- 61 Prema tome, u ovom je slučaju Komisija prije izvršavanja prijeboja bila dužna provjeriti je li, unatoč toj transakciji, i dalje osigurana upotreba predmetnih sredstava u predviđene svrhe kao i provedba aktivnosti koje dodjelu spornih iznosa čine opravdanom.
- 62 U tom pogledu, valja podsjetiti da je prijeboj način prestanka dviju uzajamnih obveza. U ovom slučaju, prema Komisijinu mišljenju, prijebojem prestaje potraživanje koje ona ima prema CCRE-u na ime ugovorâ MED-URBS kao i, barem djelomično, potraživanje koje CCRE ima prema instituciji na ime bespovratnih sredstava Zajednice koja su mu trebala biti isplaćena u okviru spornih aktivnosti. Valja usto napomenuti da je Komisija u dopisu od 15. veljače 1999. pojasnila da treba smatrati da je plaćanja izvršena prijebojem „CCRE primio zajedno s obvezama koje iz njih proizlaze”. Na taj je način Komisija izrazila svoj zahtjev da tužitelj ispuni svoju obvezu provedbe spornih aktivnosti.
- 63 Međutim, ako ne dođe do stvarne isplate iznosa namijenjenih za izvršavanje potonje obveze, očito je da se oni neće upotrijebiti u skladu s njihovom namjenom te da se sporne aktivnosti neće provesti, što je protivno načelu djelotvornosti prava Zajednice i konkretnije, korisnom učinku odlukâ o dodjeli spornih iznosa.

- 64 Komisijino stajalište podrazumijeva da CCRE i dalje ima na raspolaganju sredstva koja su mu dodijeljena na temelju ugovorâ MED-URBS, a koje ona potražuje, te da će nakon što se izvrši prijebaj, CCRE moći upotrijebiti ta sredstva za provedbu spornih aktivnosti.
- 65 Međutim, očito je da, ako CCRE više nema na raspolaganju prethodno navedena sredstva, on više ne može financirati provedbu spornih aktivnosti.
- 66 Dakle, sporna odluka dovela je do toga da se naglasak prebacio s problema naplate navodnog Komisijina potraživanja u okviru izvršenja ugovorâ MED-URBS na provedbu spornih aktivnosti, koja jest u interesu Zajednice, a koja je od tog trenutka ugrožena prijebajem.
- 67 Međutim, sporni iznosi nisu bili namijenjeni podmirivanju CCRE-ovih dugova, nego provedbi aktivnosti za koje su ti iznosi i dodijeljeni. Potrebno je, u tom pogledu, naglasiti da su se u ovom predmetu, za razliku od predmeta u kojem je donesena prethodno navedena presuda Jensen (t. 38. i 59.), u kojem je cilj predmetne uredbe bio osigurati određeni prihod poljoprivrednicima, sporni iznosi mogli upotrijebiti samo u svrhu provedbe aktivnosti u čiju su svrhu ti iznosi i bili namijenjeni.
- 68 U tom pogledu, valja smatrati da, unatoč izjavama koje je njezin zastupnik iznio tijekom rasprave, Komisija nije uspjela dokazati da je prije nego što je izvršila prijebaj barem ispitala rizik koji zbog stvarnog neplaćanja spornih iznosa tužitelju nastaje u pogledu provedbe odgovarajućih aktivnosti.
- 69 Što se tiče načela dobrog financijskog upravljanja, u skladu s kojim Komisija treba izvršavati proračun Zajednice na temelju članka 205. Ugovora, njegova primjena u ovom slučaju potvrđuje prethodnu analizu.
- 70 Naime, što se tiče naplate duga koji Komisija potražuje od tužitelja, potrebno je naglasiti da, s obzirom na to da CCRE nije nesolventan, ta je institucija mogla plaćanje zatražiti pred nadležnim belgijskim sudom.
- 71 Usto, kako bi zajamčila pravilnu upotrebu spornih iznosa, ako je imala dvojbe u pogledu CCRE-ova upravljanja sredstvima Zajednice, mogla je predvidjeti preventivnu obustavu isplate tih iznosa tom udruženju, kao što je to učinila za druga sredstva koja su mu se također trebala isplatiti.
- 72 Komisija je na taj način mogla, prvo, osigurati naplatu duga povezanog s ugovorima MED-URBS i, drugo, osigurati da se sporni iznosi, u slučaju njihove isplate CCRE-u, stvarno upotrijebe za provedbu spornih aktivnosti.
- 73 U konačnici, načelo dobrog financijskog upravljanja ne treba svesti na isključivo računovodstvenu definiciju prema kojoj je najvažnija puka mogućnost da se određeni dug smatra formalno plaćenim. Naprotiv, pravilnim tumačenjem tog načela treba obuhvatiti i zabrinutost zbog praktičnih posljedica postupaka financijskog upravljanja, a pri tome načelo djelotvornosti prava Zajednice treba biti referentna točka.
- 74 Iz svega prethodno navedenog slijedi da Komisija nije imala pravo donijeti spornu odluku a da prethodno nije osigurala da ta odluka neće izložiti riziku upotrebu

predmetnih sredstava u svrhe za koje su namijenjena kao ni provedbu spornih aktivnosti, a mogla je postupiti drukčije i tako ne ugroziti naplatu navodnog duga koji je potraživala od tužitelja ni pravilnu upotrebu spornih sredstava.

- 75 Prema tome, prvi tužbeni razlog treba prihvatiti te stoga valja poništiti pobijanu odluku a da pritom nije potrebno ispitati druge tužbene razloge ni argumente koje je istaknuo tužitelj.

Troškovi

- 76 U skladu s odredbama članka 87. stavka 2. Poslovnika, stranka koja ne uspije u postupku dužna je, na zahtjev protivne stranke, snositi troškove. Budući da Komisija nije uspjela u postupku, valja joj naložiti snošenje troškova sukladno zahtjevu tužitelja.

Slijedom navedenog,

OPĆI SUD (četvrto vijeće)

proglašava i presuđuje:

- 1. Poništava se Komisijina odluka sadržana u dopisu od 15. veljače 1999. upućenom tužitelju, kojom se izvršava prijeboj njihovih uzajamnih potraživanja.**
- 2. Komisija će snositi sve troškove.**

Objavljeno na javnoj raspravi u Luxembourggu 14. prosinca 2000.

[Potpisi]

* Jezik postupka: francuski